Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 4 (1939)

Δελτίον ΧΑΕ 4 (1936-1938), Περίοδος Γ'

Τέσσαρες κώδικες εκ της βιβλιοθήκης Ευσταθίου Ανανιάδου

Νίκος Α. ΒΕΗΣ

doi: [10.12681/dchae.1432](https://doi.org/10.12681/dchae.1432)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΒΕΗΣ Ν. Α. (2013). Τέσσαρες κώδικες εκ της βιβλιοθήκης Ευσταθίου Ανανιάδου. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 4, 203-216. <https://doi.org/10.12681/dchae.1432>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Τέσσαρες κώδικες εκ της βιβλιοθήκης Ευσταθίου
Ανανιάδου

Νίκος ΒΕΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 4 (1936-1938), Περίοδος Γ' • Σελ. 203-216

ΑΘΗΝΑ 1939

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Υπό

ΝΙΚΟΥ Α. ΒΕΗ (BEES).

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΩΔΙΚΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΑΝΑΝΙΑΔΟΥ

Οἱ κατωτέρω περιγραφόμενοι κώδικες ὑπῆρξαν ποτὲ κτῆμα τοῦ ἱερομονάχου καὶ διδασκάλου Ἀνανίου, καταγομένου ἐκ Στρεζόβης τῶν Καλαβρύτων. Ὁ Ἰωάννης Λαμπρόπουλος ἐν τῷ ἀνεκδότῳ αὐτοῦ ἔργῳ «Περὶ τῆς Πελοποννησιακῆς Παιδείας» ἐπὶ Τουρκοκρατίας¹ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἀνανίας ἐδίδασκεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Στρεζόβῃ ἀπὸ τοῦ 1812 μέχρι τοῦ 1817, ἔπειτα δὲ ἐν Λυκουρίᾳ τοῦ Λευκασίου ἀπὸ τοῦ 1817 μέχρι τοῦ 1821, ἐν Λειβαρτζίῳ τῆς Ψωφίδος κατὰ τὰ ἔτη 1829—1834, «καὶ ἐπομένως» ἐν Γαστουνῇ καὶ Δίβρῃ τῆς Ἠλείας, ἀπέθανε δ' ἐν βαθεῖ γήρατι ἐν Στρεζόβῃ. Μικρανεψιὸς τοῦ ἱερομονάχου καὶ διδασκάλου Ἀνανίου εἶναι ὁ φίλος κ. Εὐστάσιος Ἀνανιάδης, πρόεδρος τοῦ ἀναθεωρητικοῦ στρατοδικείου, ὁ ὁποῖος πλὴν τῶν τεσσάρων κατωτέρω περιγραφομένων κωδίκων κατέχει καὶ ἄλλα λείψανα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ λογίου αὐτοῦ θείου.

Ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν κωδίκων ἠκολούθησαμεν τὸ ὑφ' ἡμῶν παραδεδεγμένον σύστημα, περὶ ὀλίγα τινὰ νεωτερίσαντες. Δι' ἀραιῶν γραμμάτων δηλοῦνται χωρία εἰλημμένα ἐκ τῶν κωδίκων ἀπαραλλάκτως, τηρουμένων δὴλον ὅτι τῶν ἀνορθογραφιῶν καὶ ἰδιογραφιῶν αὐτῶν. Ἐντὸς εἰσαγωγικῶν περιλαμβάνονται ἐπιγραφαὶ συγγραφῶν ἢ κεφαλαίων αὐτῶν ἢ χωρία τῶν κωδίκων αὐτολεξεῖ ἐξ αὐτῶν λαμβανόμενα.

I

Χάρτης λεῖος. Διαστ. 0,17 X 0,232. Αἰὼν XVII. Φ. 241.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥ ΜΑΛΑΖΟΥ Νομοκάνων.

Ἑλλιπτής καὶ κολοβός. Προηγοῦνται: Α' (φ. 1^α) τὸ προοίμιον, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ λέγει: «Τοῖς ἀπανταχοῦ εὕρισκομένοις ἱερωμένοις τὲ καὶ λαϊκοῖς ἐν Κυρίῳ χαίρειν». Β' (φ. 2^α) σημείωμα περὶ τῆς συγγραφῆς τοῦ νο-

1) Πρβλ. Νίκων Α. Βέην ἐν τοῖς «Παναθηναίοις», τόμ. Θ' (1904/5) σελ. 79, 241. Τρ. *Εὐαγγελίδην*, Ἡ Παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Τόμ. Α', σελ. 250.

μοκάνονος, γενομένης παρὰ «τοῦ εὐτελοῦς καὶ ἐλαχίστου δούλου αὐτοῦ ΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥ ΜΑΛΑΖΟΥ, υἱοῦ τοῦ πρώην τιμιωτάτου οἰκονόμου τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ν α υ π λ ί ο υ καὶ Ἀργους, κῦρ Δημητρίου· ἐν ἔτει ζοα', ἰνδικτιῶνος σ^ς ἀπὸ κτίσεως κόσμου· ἀπὸ δὲ κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, α φ ξ β· μαρτίῳ ε'—π.» Γ' (φ. 2^β-17^α): «Πίναξ σὺν Θεῷ ἀγίῳ τοῦ παρόντος βιβλίου». Ἀναγράφει ὁ πίναξ τς' ἐν ὀλῳ κεφάλαια, τὰ ὅποια κατὰ μέγα μέρος περιέχονται ἐν τῷ κώδικι. Ἀναγράφω τὰς ἐπιγραφὰς κεφαλαίων τινῶν: α' (φ. 18^{α-β}) «Περὶ κριτοῦ τοῦ εἶναι εἰς πάντας συμπαθῆς καὶ νὰ μηδὲν πιστεῦν λόγια τινὸς χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ· ΜΑΤΘΑΙΟΥ [ΒΛΑΣΤΑΡΕΩΣ] τοῦ νομοθέτου, ὃς ἦν ἱερομόναχος σοφώτατος». μη' (φ. 56^α-57^α): «Περὶ ἀρχιερέως ἐὰν μεγαλοσχημήσῃ ἐκὼν ἢ ἄκων· ἢ ποιήσῃ παραίτησιν· τῆς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ σοφίας κανὼν Β^{ος}». ξη' (φ. 68^α): «Περὶ τοῦ θέλοντος ἱερωθῆναι καὶ λάβῃ γυναῖκα ἢ χήραν, ἢ δούλην ἢ ἄλλην κακοῦ βίου, ἢ τῶν ἐπὶ σκηνῆς· ἀποστόλων [κανὼν], τῶν ἐπὶ σκηνῆς λέγονται αἱ γυναῖκες ὅπου κτυποῦν τὰ τύμπανα». ρη' (96^β—97^α): «Περὶ τοῦ μὴ θάπτειν νεκρούς, ἦγουν τοὺς ἀποθαμένους μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οὐδὲ μεταφέρνουν ἀπὸ τάφον σῶμα ἀνθρώπου, ἢ καμμίαν ὕλην». ρθ' (φ. 97^{α-β}) «ὅτι εἰς ἐκκλησίαν συμπόσια δὲν γίνονται, οὐδὲ καπηλεῖα εἰς τοὺς ἱερούς περιβόλους· συνόδου Δ'—ς καὶ Λαοδικείας κανὼν κη'». ρζη' (φ. 154^β—155^α): «Περὶ ἀδελφοποιίας, ὅτι καὶ μηδὲν γίνονται». ρογ' (φ. 156^α) «Λύσις γάμου ἀζήμιος, ὅταν ὁ ἄνδρας δὲν εὐρίσκεται σαρκικῶς μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ΜΑΤΘΑΙΟΥ [ΒΛΑΣΤΑΡΕΩΣ]». σοη' (φ. 214^β—215^α): «Τάξις πρωτοκαθεδρίας» τῶν πατριαρχείων, μητροπόλεων καὶ ἀρχιεπισκοπῶν «ὅπου εὐρίσκονται τὴν σήμερον, καὶ εἶναι ὑποκείμεναι τῇ βασιλίδι Κωνσταντινουπόλεως». σοθ' (φ. 215^{α-β}): «Περὶ τοῦ ποῖοι τῶν μητροπολιτῶν ἔχουν τὴν σήμερον ἐπισκοπάς». σπ' (φ. 215^β—216^α): «Περὶ τῶν μητροπολιτῶν ποῖοι λέγονται ὑπέρτιμοι καὶ ἑξαρχοι· καὶ ποῖοι λέγονται ὑπέρτιμοι μόνον». σή' (φ. 224^α—225^α): «Πῶς γράφει ὁ ἀρχιερεὺς τὰ γράμματα ὅπου δίδει ἐκείνων ὅπου ταξιδεύουν, ἢ διὰ γῆς, ἢ διὰ θαλάσσης, τὰ ὅποια καλοῦνται παντέπες». τς' (φ. 237^α—238^α): «Εὐχή συγχωρητική». Μετὰ ταῦτα ἔπονται τύποι δύο γραμμάτων: α' (φ. 238^α—239^β) ἀνεπιγράφου πρὸς Ἀλέξιον Μιχαηλοβίτζην τῆς Ρωσσίας (ιδεὲ σ. 204 κ.έ.), β' (φ. 239^α—241) ἀναφορᾶς πρὸς τὸν πατριάρχην πάσης Μοσχοβίας καὶ Ρωσσίας (σ. 206 κ.έ.)

Ἐχει τὸ κείμενον τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν α' τύπου γράμματος πρὸς τὸν Ἀλέξιον Μιχαηλοβίτζην¹ ὡς ἑξῆς:

«Εὐσεβέστατε, Θεόστεπτε, γαληνότατε, χριστιανικώτατε καὶ ὁρ-

1) Ἄλλους τύπους γραμμάτων ἡ^ς καὶ ἑλληνικὰ γράμματα πρὸς τὸν Ἀλέξιον Μιχαηλοβίτζην (1645-1676) καὶ τούτου γράμματα ὑπὲρ ἑλληνικῶν μονῶν ιδεὲ π.χ. παρὰ *Πορφυρίῳ Οὐσπένσκη*, Τὸ Ἀλεξανδρινὸν πατριαρχεῖον (ἐν Πετροπόλει 1898) σελ. 179 κ.έ., Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζ. Σπουδῶν, τόμ. Η' (1931) σελ. 100 κ.έ., 105 κ.έ.

ὁδοξότατε, κράτιστε ἑλέω Θεοῦ μέγα αὐθέντα βασιλεῦ καὶ μέγα κνέζη
 Ἀλέξιε Μιχαηλοβίτζη πάσης Ρωσσίας, καὶ αὐτοκράτωρ Βλαντιμιρίου,
 Μοσχοβίας, Νοβογραδίου, βασιλεῦ Καζανίου, βασιλεῦ Ἀστραχανίου,
 βασιλεῦ Συμπερίου, μέγα αὐθέντα Πισκοβίου, μέγα κνέζη Σμολενίσκας,
 Ντιβερσκίας, Περμοσκίας, Μπολγαρίας, Ντερνιβοβίας καὶ Καζανίου, Πολυ-
 τοκίας, Ροστοβίου, Ἱεροσλαβίου, Πελοδερσκίας, Λιθλομοσκίας, Οὐντοσκίου,
 Ὑπτορσκίου, Κοντοσκίου, καὶ παντὸς βορείου μέρους ἐξουσιαστά, καὶ
 αὐτῶν τῶν ρηθέντων πολλῶν αὐθεντῶν μέγα αὐθέντα καὶ ἐξουσιαστά
 αὐτῶν τῶν ρηθέντων πολλῶν αὐθεντῶν μέγα αὐθέντα καὶ ἐξουσιαστά
 Θεοστήρικτε, ταπεινῶς προσκυνοῦμεν τὸ κράτος τῆς Θεοσέπτου αὐτῆς
 βασιλείας, δεόμενοι Κυρίῳ τῷ Θεῷ καὶ τῇ ὑπεράγνῳ καὶ ἀειπαρθένῳ
 αὐτοῦ μητρὶ ἵνα σκέπη καὶ διαφυλάττῃ τὸ ὕψος αὐτῆς ἀνώτερον πάντων
 τῶν ἐναντίων ἐχθρῶν, καὶ νὰ διαμένῃ ἡ διαδοχὴ τῆς βασιλείας αὐτῆς
 ἐπὶ τέκνα τέκνων μέχρι τοῦ αἰῶνος, εἰς καύχημα, σκέπην, || (φ. 238^β)
 καὶ παρηγορίαν ὅλων τῶν χριστιανῶν ὅπου εἶναι εἰς ὅλην τὴν οἰκουμέ-
 νην· γνωρίζει καλὰ τὸ κράτος τῆς ὀρθοδοξοτάτου αὐτῆς βασιλείας, ὥς
 ὅτι ἂφ' οὗ παραχωρήσει Θεοῦ ἐξ ἡμετέρων ἀμαρτιῶν, αἰχμολωτίσθημεν
 τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας, εἰς τοῦτα τὰ μέρη, δὲν ἔπαυσαν οὔτε παύουν
 οἱ διωγμοί, θλίψεις, στενοχωρίαι μεγάλαι, καὶ κάθε βαρύτατον κακόν,
 εἰς τὸ γένος τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν· καὶ μάλιστα ὁ πικρὸς μέγας ἀφα-
 νισμός, ὅπου οἱ νῦν κρατοῦντες πάσχουν μὲ μυρίους τρόπους νὰ κάμουν
 εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ μοναστήρια τῶν ὀρθοδόξων· ἀλλὰ δόξα τῷ μακρο-
 θύμῳ Θεῷ τῷ βραβευτῇ τοῦ κράτους τῆς αὐτῆς βασιλείας ὅπου δὲν ἀπέρ-
 ρισε παντελῶς τὸ γένος τῶν εὐσεβῶν, ἀλλὰ μᾶς ἐχάρισε τὴν Θεοφροῦρη-
 τον αὐτῆς βασιλείαν εἰς καταφυγὴν τῶν ἀναγκῶν μας, καὶ παρηγορίαν
 τῶν θλίψεων μας, καὶ μετ' αὐτὸ τὸ σκέπος μένουσιν ἀκόμη τινὰ μοναστή-
 ρια, κτίσματα τῶν παλαιῶν ἐκείνων καὶ μακαρίων βασιλέων αὐτοκρατό-
 ρων, εἰς τὰς χεῖρας τῶν εὐσεβῶν· διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ μοναχοὶ ὅπου
 μονάζομεν, δεόμενοι τῷ Θεῷ διὰ τὴν ὑγείαν καὶ σωτηρίαν καὶ στερέωσιν
 τῆς αὐτῆς βασιλείας, κατοικοῦντες εἰς τὸ μοναστήριον τὸ λεγόμενον || (φ.
 239^α) ριον τὸ λεγόμενον ὁ δεῖνα, κ τ ἦ σ μ α τοῦ μακαρίου καὶ ἀοιδίμου
 βασιλέως ὁ δεῖνα, οἱ ὅποιοι πολλὰ καὶ καλὰ, μεγάλα καὶ αὐτοκρατορικὰ
 εἰσοδήματα κατὰ πῶς φαίνεται ἀπὸ τὰ χρυσόβουλλα καὶ ἄλλα γράμματα
 ἐκεῖνα τῶν ἀειμνήστων κτητόρων καὶ βασιλέων· ἀλλὰ ἡ πικρὰ αἰχμολω-
 σία καὶ ἡ τυραννία τῶν ἀσεβῶν ὅλα τὰ ἀφάνισε· καὶ ἔμεινε τὸ μοναστή-
 ριον αὐτό, ὅπου ἦτον τόσον πλούσιον καὶ εὐτυχές, εἰς μεγάλην πτωχείαν
 καὶ ἀνάγκην, μὴ δυνάμενον πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὰς ζημίας τῶν ἀσεβῶν·
 διότι τὰ ὅσα δουλεύομεν ἐργαζόμενοι τὴν γῆν μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ
 ἰδρωτός, δὲν φθάνουν εἰς τὸ νὰ σφαλίζωμεν τὰ στόματα τῶν τυράννων·
 ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων καὶ Θεὸς ἡμῶν μᾶς ἔδωκε τὸ Θεό-
 σεπτον κράτος τῆς βασιλείας αὐτῆς, εἰς τὸν τόπον ἐκείνων τῶν ἀοιδίμων
 βασιλέων καὶ κτητόρων μακαρίων τῆς μονῆς ταύτης, προστρέχομεν καὶ

ἡμεῖς εἰς τὸ τέλος τῆς αὐτῆς βασιλείας, ὥσάν εἰς κοινήν καταφυγὴν τῶν εὐσεβῶν ὅλων· καὶ πέμπομεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κράτους αὐτῆς, τοὺς ὀσιωτάτους ἱερομονάχους, τὸν τε ὀσιώτατον κῦρ ὁ δεῖνα· πα ρ α κ α λ ὶ ν τ (α ς) τὸ ὕψος τῆς σῆς βασιλείας, ἵνα δείξη τὸ ἔλεός της εἰς τοῦτο τὸ βασιλικὸν καὶ αὐτοκρατορικὸν μοναστήριον, καὶ νὰ δεχθῇ μὲ τὴν συνηθισμένην αὐτῆς γαληνότητα τοὺς π ρ ο ῥ ῆ θ ἔ ν τ (α ς) ἱερομονάχους, ἐπειδὴ τοὺς πέμπομεν, ὡ ς σ ἄ ν νὰ τοὺς ἠθέλαμεν || (φ. 239β) πέμπει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον βασιλέα Κωνσταντῖνον, τὸν κτήτορά μας· καὶ θέλει ἔχει ὄχι μόνον τὴν δέσποιναν Θεοτόκον καὶ ἀειπάρθενον Μαρίαν πρεσβεύοντας ὑπὲρ τοῦ ὕψος τῆς βασιλείας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς αὐτοκράτοράς μας καὶ κτήτοράς μας, οἱ ὅποιοι εἶναι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, ὅπου εὐφραίνονται τὴν οὐράνιον βασιλείαν, θέλουν συκῶναι τὰ χερίά τους πρὸς τὸν Θεόν, νὰ δέωνται καὶ διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ κράτους τῆς βασιλείας αὐτῆς, βλέποντάς την πῶς ἀνακτίζει μὲ τὸ ἔλεός της ἐκεῖνο τὸ μοναστήριον, ὅπου αὐτοί, μετὰ πολλοῦ πόθου ἔκτισαν, καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν θέλομεν λείπει ἀγρυπνοῦντες καὶ προσευχόμενοι διὰ τὴν ὑγίαν, σωτηρίαν, στερέωσιν, κατ' ἐχθρῶν αὐτῆς νίκην, καὶ διαμονὴν καὶ διαδοχὴν τῆς βασιλείας αὐτῆς, εἰς υἱοὺς υἱῶν, εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν:

Ἐν τῷ ὁδεῖνα τόπω· ἐν τῷ ὁδεῖνα μοναστηρίῳ· ἔτει ἀπὸ Ἀδάμ ὁ δεῖνα· ἐν μηνὶ ὁδεῖνα: τῆς γαληνοτάτης καὶ Θεοσέπτου βασιλείας· δοῦλοι καὶ ἰκέται ταπεινοί».

Τὸ δὲ κείμενον τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. β' σημειωθέντος τύπου γράμματος ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τῷ ἁκαριωτάτῳ καὶ ἀγιωτάτῳ πατριάρχῃ πάσης Μοσχοβίας καὶ Ῥωσσίας, ὡς πατρὶ ἡμῶν καὶ δεσπότη, τὴν ὀφειλομένην προσκύνῃσιν ἀπονέμομεν ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς. || (φ. 240α). Εἰς τὸ περίφημον νησὶ τῆς Χίου, ἣ εἰς ὁδεῖνα τόπον, ἔκτισε μοναστήριον περίδοξον ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἣ τοῦ ὁδεῖνα ἀγίου, ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Κ ω ν σ τ ἄ ν τ ι ν ο ς ὁ μοναχός¹, καὶ τὸ ἐτίμησε καὶ τὸ ἐπλούτησε μὲ τίς μεγαλειότεραις τιμαῖς καὶ πλούτῃ ὅπου ἦτον δυνατόν· καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰ προσκυνητὰ χρυσόβουλλα ἐκείνου τοῦ βασιλέως· καὶ ὄχι μόνον αὐτὸς ὥσάν κτήτωρ ὅπου ἦτον τὸ ἐπιμελεῖτο τὸ μοναστήριόν του, ἀλλὰ καὶ οἱ καταπόδι του αὐτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων, ὁ τε Διογένης καὶ ὁ Ῥωμανός, Νικηφόρος ὁ Βοτενιάτης, Κωνσταντῖνος καὶ Μιχαὴλ οἱ Δούκηδες, καὶ Ἰσαάκιος ὁ Κομνηνός· ὅλοι τοῦτοι οἱ βασιλεῖς μὲ χαρίσματα τὸ ἐπλούτισαν καὶ ἐτίμησάν το, καὶ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τους τὸ ἐφύλαγαν ὡς τὸ δείχνουν τὰ χρυσόβουλλα τους· ἀμὴ ὥσάν παραχωρήσει Θεοῦ ἦλθεν πικρὴ αἰχμαλωσία εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν γένος, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας μας ὁ Θεὸς μᾶς ἔδειξε θλίψαις πολ-

1) Γραπτέον: ὁ Μονομάχος (πρόκειται περὶ τοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1042—1054 ἄρξαντος Κωνσταντίνου Θ').

λαῖς καὶ κακαῖς, τότε ἄρχισε καὶ τὸ βασιλικὸν τοῦτο μοναστήριον νὰ παιδεύεται ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς· οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον τὸ ἐγύμνωσαν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του ὥς καὶ τὰ λοιπὰ μοναστήρια τῶν μερῶν τούτων, ἀλλὰ καὶ καθ' ἡμέραν || (φ. 240β) τὸ στενοχωροῦν μὲ τόσας ἐξόδους μεγάλας καὶ ἀνυποφέρτους, μὲ τυραννίες καὶ ἄλλα κακὰ ὅπου δὲν εἶναι μόδος νὰ τὰ γράφωμεν· τόσον ὅπου ἐργαζόμεθα τὴν γῆν μετὰ πολλοῦ μόχθου καὶ ὕδρως διὰ νὰ σφαλίζωμεν τὰ τῶν ἀσεβῶν σώματα, καὶ πάλιν δὲν ἀποφθάνομεν, ἀλλ' εἴμεσθην εἰς χρεὴ βαρύτατα καὶ στενοχωρίαν μεγαλοτάτην· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ὅπου ἐπλεόνασε καὶ ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς τὴν μεγαλοσύνην καὶ δικαιοσύνην του κατὰ τὸν προφήτην Δαβὶδ, μᾶς ἔδωσε παρηγορίαν καὶ καταφυγὴν στερεάν, καὶ δὲν ἀφάνισε παντελῶς τὸ βασίλειον τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, μόνον τὸ ἐμετάθεσεν ἀπὸ τοῦτα τὰ μέρη καὶ τὸ ἔφερεν εἰς αὐτά· ἴσως διὰ νὰ πλατύνῃ περισσότερον ἢ πίστις τῶν εὐσεβῶν, καὶ νὰ δοξασθῇ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα· καὶ μᾶς ἔδωσεν ὀρθοδοξότατον καὶ μεγαλότατον αὐτοκράτορα καὶ θεόσεπτον βασιλέα, τὸν εὐσεβέστατον, γαληνότατον, χριστιανικώτατον καὶ ὀρθοδοξότατον κράτιστον ἑλέω Θεοῦ μὲ γ α αὐθέντην βασιλέα καὶ μὲ γ α κνέζην Ἀλέξιον Μιχαηλοβίτζην πάσης Ρωσσίας, καὶ αὐτοκράτορα Βλαντιμιρίου, Μοσχοβίας, Νοβογραδίου, βασιλέα Καζανίου, Ἀστραχάνιου, Συμπιρίου, μὲ γ α αὐθέντην Πισκοβίου, μὲ γ α κνέζην Σμολένισκας, καὶ λοιπῶν || (φ. 241α) πολλῶν αὐθεντῶν μὲ γ α αὐθέντην καὶ παντὸς τοῦ βορείου μέρους κατεξουσιαστήν· τοῦ ὁποίου τὸ θεοστήρικτον κράτος εἰς μακρόβιον καὶ ἀνενόχλητον εἰς αἰῶνας αἰώνων· τὸν ὅποιον ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μᾶς τὸν ἐχάρισεν ἀντὶ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους καὶ αἰοιδίμους αὐτοκράτοράς μας διὰ νὰ μᾶς εἶναι καταφυγὴ καὶ προστασία τοῦ παντὸς κόσμου, τρέχομεν εἰς τοὺς πόδας τῆς αὐτοῦ γαληνότητος, καὶ πέμπομεν ἐκ μέρους ὄλων τῶν πατέρων τῆς μονῆς ταύτης τοὺς ὀσιωτάτους ἱερομονάχους ὀδεῖνα καὶ ὀδεῖνα διὰ νὰ εὐρωμεν μερικὴν παρηγορίαν ἀπὸ τὸ ἔλεος τῆς θεοστέπτου αὐτοῦ βασιλείας, διὰ τοῦτο γράφομεν ταπεινῶς καὶ πρὸς τὸ ὕψος τῆς σῆς μακαριότητος παρακαλῶντας τὴν νὰ δείξῃ σπλάχνα πατρικὰ εἰς τοὺς προρρηθέντας ἱερομονάχους καὶ ἔργω καὶ λόγῳ διὰ τῆς ἁγίας μεσιτείας σου πρὸς τὸν θεόσεπτον βασιλέα νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὥς πατήρ φιλόστοργος· καὶ θέλει ἔχει ὄχι μόνον τὸ μνημόσυνον ἀκατάπαυστον, ἀλλὰ καὶ θέλει συναριθμηθῇ ὡς αἰοιδίμος κτήτωρ ὁμοῦ μὲ τοὺς μακαρίους ἐκείνους βασιλεῖς καὶ πατριάρχας, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἀμήν:—

Ἐν τῷ ὀδεῖνα τόπω· ἔτει ὀδεῖνα, ἐν μηνὶ ὀδεῖνα· εἰς τόσαις μηνός.

Τῆς ἁγιωτάτης σου μακαριότητος, δοῦλοι ταπεινοὶ καὶ ἱκέται:»

Εἶναι προφανές, ὅτι οἱ ἀνωτέρω παρατεθειμένοι τύποι γραμμάτων προέκυψαν ἐκ γραμμάτων, τὰ ὅποια ἀπηύθυναν πρὸς τὸν Ἀλέξιον Μιχαηλοβίτζην καὶ τὸν Πατριάρχην Μοσχοβίας καὶ Ρωσσίας οἱ μοναχοὶ τῆς Νέας Μονῆς τῆς Χίου.

Προκειμένου περί τῆς ἀνωτέρω σελ. 444 ἀναγραφείσης «τάξεως πρωτοκαθεδρίας» ἃς σημειωθῶσι τὰ ἐξῆς. Μητροπόλεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀναφέρονται ἐν ὄλῳ ἐβδομήκοντα καὶ μία, ἐξ ὧν πρώτη ἡ Καισάρεια καὶ τελευταία ἡ Μολδοβλαχία, κ': ἡ Μονεμβασία, κδ': ἡ Λάρισα. κε': ἡ Ναύπακτος, λ': ἡ Χριστούπολις, ἥτοι ἡ Καβάλλα. λα': ἡ Σ μ ὕ ρ ν α. λε': ὁ Μελένικος. μα': ἡ Μέθυμνα. μζ': «τὸ Ἄργος· τὸ Ἄργος ἐγένετο μητρόπολις, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως κύρ Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου· ἐν ἔτει, ς φηζ'». μη': ὁ Εὐρίπου. νς' Ὁ Καραβηζήνης. ξα': ὁ Νικοπόλεως ἥτοι Νευροκόπου. ξε' ὁ Βι τ θ ι α ς. ξς': ὁ Καφᾶς, ο': ὁ Οὐγκροβλαχίας. Ἀρχιεπισκοπαὶ ἀναφέρονται αἱ ἐξῆς: α^{ον}: «ἡ Προϊκόνησος». β^{ον}: «ἡ Κάρπαθος». γ^{ον}: ἡ Αἰγίνα. δ': ἡ Πωγωνιανή. ε': Ὁ Ἑ λ α σ σ ῶ ν α ς. ς': ἡ τῆς Λευκάδος.

Ἐκ τοῦ κεφαλαίου, ἐν ᾧ ἀναγράφονται «ποιοὶ τῶν μητροπολιτῶν ἔχουν τὴν σήμερον ἐπισκοπὰς» ἃς μεταγραφῶσι τὰ ἐξῆς: «Ὁ Νικομηδείας τῆς Βιθηνίας ἔχει μίαν, ἡ ὁποία λέγεται Ἀπολλωνιάδα». «Ὁ Θεσσαλονίκης ἔχει ταύτας· τοῦ Κίτρου· τοῦ Σερβίων.... τοῦ Καμπανίας, ἥτοι Καστρίου... τοῦ Ἀρδσμάρεως· ... τοῦ Λιτῆς καὶ Ρεντίνης· τοῦ Πολεανῆς καὶ Βαρβαριωτῶν· τοῦ Πλαταμῶνος καὶ Λυκοστομίου». «Ὁ Κορίνθου... ἔχει ταύτας τοῦ Δαμαλῶν· τῆς Κεφαλληνίας· τῆς Ζακύνθου· καὶ τοῦ Πολυφέγγους· Ζεμενοῦ· καὶ Ταρσοῦ». «Ὁ Μονεμβασίας... ἔχει ταύτας· τοῦ Κυθηρίας· τοῦ Μεθώνης· τοῦ Κορώνης· τοῦ Ἑλούς· τοῦ Μαΐνης· τοῦ Ζευνῶν, ἥτοι Καλαμάτας· καὶ τοῦ Ρέοντος». «Ὁ Ἀθηνῶν τῆς Ἑλλάδος ἔχει ταύτας· τοῦ Διαυλίας· τοῦ Ταλαντίου· τοῦ Ἀνδρου· τοῦ Σκύρου· τοῦ Σόλωνος· καὶ τῆς Μανδίτζης». «Ὁ Πατρῶν Πελοποννήσου ἔχει ταύτας· τοῦ Ὠλένης καὶ τοῦ Κερνίτζης». «Ὁ Τ ρ α π ε ζ ὅ τ ο ς Λαζικῆς ἔχει ταύτας· τοῦ Κάϊν· καὶ τοῦ Ὁφews». «Ὁ Λαρίσσης τῆς Ἑλλάδος ἔχει ταύτας· τοῦ Δημητριάδος· τοῦ Λιτζᾶ καὶ Ἀγράφων· τοῦ Φαναρίου· τοῦ Ζητουνίου· τοῦ Θαυμακοῦ· τοῦ Σταγῶν· τοῦ Λοιδορικού· τοῦ Γαρδικίου· τοῦ Ρ α β δ ο ζ ὰ ο υ· τοῦ Σκιάθου». «Ὁ Ναυπάκτου Νικοπόλεως ἔχει ταύτας· τοῦ Βονδίτζης· τοῦ Ἀετοῦ· τοῦ Ἀχελῷου· τοῦ Ῥ υ γ ῶ ν ». «Ὁ Ἰωαννίνων ἔχει ταύτας· τοῦ Βελᾶς· τοῦ Β ο θ ρ ῶ ν... καὶ τοῦ Μ ᾶ ρ η ς». «Ὁ Λακεδαιμονίας τῆς Πελοποννήσου ἔχει ταύτας¹· τοῦ Ὁ ρ ῆ ν²· τοῦ Κ α ρ ῖ σ τ ο υ· τοῦ Πορθμοῦ· τοῦ Αὐλῶνος· καὶ τῶν Καναλίων.»³

Πολλαὶ ἐπιγραφαὶ κεφαλαίων ἢ ἄλλων τμημάτων τοῦ κώδικος ἔχουσι γραφῇ δι' ἐρυθροῦ μέλανος. Ἐπίσης ἐρυθρόγραφα εἶναι πολλὰ ἀρκτικά γράμματα τοῦ κώδικος. Ἐν φ. 1^α, 18^α, 214^α, 216^β, ἀπαντῶσι

1) Ἐνταῦθα παρατηρεῖται χάσμα· ὁ βιβλιογράφος παρέλιπε τὰς ἐπισκοπὰς Λακεδαιμονίας ὡς καὶ τὰς πρώτας τῶν εἰς τὴν μητρόπολιν Εὐρίπου ὑπαγομένων ἐπισκοπῶν.

2) Παρετυμολογικῶν ἀντί: Ὠρεῶν.

3) Πρβλ. περὶ τῆς τάξεως ταύτης πρωτοκαθεδρίας *Zachariae v. Lingenthal* ἐν Monatshefte der Preussischen Akademie der Wissenschaften, ἔτος 1878, σελ. 276-288.

διάκοσμα. Ἐν ταῖς ῥαῖς παρετήρησα δοκίμια κονδυλίου (φ. 42^β, 89^β, 134^β κ.α.). Ἐπὶ τῆς ἔξω ῥας τοῦ φ. 137^α κείνται λογαριασμοὶ γραφέντες κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους. Ἐπὶ τῆς ἔξω ῥας τοῦ φ. 227^β ἀναγινώσκομεν: αὐτό τό βιβλίον | εἶναι τοῦ μονα|στιρίου. (γραφὴ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος).

Τὰ τετράδια τοῦ κώδικος ἀποτελοῦνται ἐν τῷ κανόνι ἐξ ὀκτῶ φύλλων. Εἶναι δὲ τετράδια ἀρχῇθεν ἡριθμημένα δι' ἑλληνικῶν ἀριθμῶν· ἡ δὲ ἀρίθμησης ἔχει γραφῇ ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει ἐκάστου τετραδίου ἐν ταῖς ῥαῖς. Κατὰ τὴν παλαιάν ἀρίθμησην ἔχει ὁ κώδις τριάκοντα τετράδια· μετὰ τὸ λ' τετράδιον ἔπονται τρία φύλλα.

Μεταξὺ τῶν φ. 142 καὶ 143 ἐξέπεσον δύο φύλλα. Ἔχει δὲ πολλαχοῦ ὁ κώδις ὑπὸ τῆς νοτίδος καὶ ἐξ ἄλλων αἰτίων φθαρῇ. Τὸ φ. 17^β παρέμενεν ἄγραφον.

Ἀποτελεῖται ἡ στάχσις τοῦ κώδικος ἐκ ξυλίνων πινακίδων, ἐπικεκαλυμμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος. Κοσμεῖται δὲ τὸ ἐπικάλυμμα τοῦτο δι' ἀπλῶν ἐντύπων κοσμημάτων, ἐξ ὧν τινὰ παριστῶσι δικεφάλους αἰετοὺς. Εἶχε δὲ ποτὲ ἡ στάχσις, ἡ ὁποία τῶρα εἶναι ἐξηθρωμένη, καὶ βυρσίνους θυληκωτῆρας. Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπικολληθῇ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ τέλος τοῦ κώδικος ἐσταχωμένης πινακίδος, ἔχουσι γραφῇ μεταξὺ ἄλλων καὶ αἱ χρονολογίαι 1816 καὶ 1830.

2

Χάρτης σκληρός. Διαστ. 0,16 X 0,22. Αἰὼν XIX. Φ. 2 + σελ. 578

Μαθηματάριον, περιέχον τὰ ἐξῆς κείμενα:

1 (σελ. 1—184) ΣΥΝΕΣΙΟΥ [ΚΥΡΗΝΗΣ] ἐπιστολαὶ ψυχαγωγικῶς ἐξηγημέναι.

Ἐπὶ μέρους αἱ σελ. 23, 174, ὡς καὶ αἱ σελ. 24—32, 171—172, ὁλόκληροι παρέμειναν ἄγραφοι, προφανῶς ἔνεκα χάσματος τοῦ ἀρχετύπου. Μετὰ τὴν σελ. 184 ἐξέπεσον φύλλα τινά.

2 (σελ. 185—212) «ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἥτοι βίος Λουκιανοῦ».

Κείμενον μετὰ διαστήχου ψυχαγωγίας. Κολοβόν.

3 (σελ. 213—369) «ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ περὶ παίδων ἀγωγῆς».

Ἐπὶ μέρους συνοδεύεται τὸ κείμενον ὑπὸ διαστήχου ψυχαγωγίας.

4 (σελ. 369—378) «Τοῦ αὐτοῦ [ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ] περὶ τοῦ [πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων] ἀκούειν».

Κολοβόν. Τὸ κείμενον συνοδεύεται κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ διαστήχου ψυχαγωγίας.

5 (σελ. 379—410) «Χρηστοθήθεια ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ».

Προτάσσεται, σελ. 379—381, τὸ προοίμιον καὶ ἔπονται τὰ κεφάλαια α'—ε'. Περιέχεται ἐν τῷ κώδικι ψυχαγωγικὴ ἐρμηνεία τοῦ καθ' ὅλου κειμένου τῶν προειρημένων κεφαλαίων, οὗ μόνον ἀποσπάσματα ἀπαντῶσιν ἐνταῦθα.

6 (σελ. 411—464) Χρηστοθήθειας ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ κεφάλαια ΣΤ'—Η'.

Κείμενον μετὰ διαστήχου ψυχαγωγίας. Ἐν τέλει τοῦ η' κεφαλαίου ἀναγινώσκομεν: «Τέλος κ(αί) τῷ Θεῷ αἶνος(;) κ(αί) τῇ μητρὶ αὐτοῦ κλέ(ος)».

7 (σελ. 471—505) «ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ πρὸς Δημόνικον:~Παραίνεσις:~».

Κείμενον μετὰ διαστήχου ψυχαγωγίας. Ἐν σελ. 471 παρὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ κειμένου ἀναγινώσκομεν: αὐγ^{-φ}: δεκεμβρ^γ: 5^{-π}

8 (σελ. 506—528) «Τοῦ αὐτοῦ [ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ] πρὸς Νικοκλέα:—περὶ βασιλείας:».

Κείμενον μετὰ διαστήχου ψυχαγωγίας, ἑλλιπὲς κατὰ ἓν τετράδιον (ἀποτελούμενον ἐξ ὀκτὼ φύλλων), ὡς σημειοῦται ἐν τῇ κάτω ῥα τῆς σελ. 515 καὶ ἐν τῇ ἄνω ῥα τῆς σελ. 516. Ἐν σελ. 506 ἄνωθεν ἐπιτίτλου ἀναγινώσκομεν: αὐδ^{-φ}: ἰανουαρίῳ κη^{-η}: Πανάγος ὁ κεκτημέν(ος) κ(αί) γράψας ταῦτα. Καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ κειμένου, σ. 528, ἀναγινώσκομεν: αὐδ^{-φ} μαρτίου ιε^{-η}: Πανάγ(ος): Καὶ ἐν τῇ ἔξω ῥα τῆς σ. 524 ἀναγινώσκομεν: «μαθήματα τοῦ ΧΡΥΣΟ(ΣΤΟΜΟΥ)».

9 (σελ. 529—578) «Τοῦ ΑΥΤΟΥ [ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ] εἰς Εὐαγόραν ἐγκώμιον: ~ ».

Κείμενον μετὰ διαστήχου ἐπὶ μέρους ἀραιᾶς ψυχαγωγίας, κολοβόν. Τέλ:... τῶν προγεγενημένων δι' ἀρετὴν ἀθάνατοι γεγόνασιν, οἶμαι καθεῖν... Ἐπὶ τῆς ἄνω ῥας τῆς σελ. 557 ἀναγινώσκομεν: ἀμείλεια τοῦ Κυρ Ἀνδρέος. Ἐπὶ τῆς ἄνω ῥας τῆς σελ. 558: σκοτοδυνήασις τοῦ Κύρ Ἀνδρέος. Ἐπὶ τῆς ἄνω ῥας τῆς σελ. 559: ἡ ῥαστόνη τοῦ Κύρ Ἀνδρέος δηκνήη τὰ κάτοθεν—Ἐπὶ τῆς ἄνω ῥας τῆς σελ. 560: ἡ ὀκνιρία τοῦ Κυρ Ἀνδρέος εἰς δύλον πιεῖ τὰ κάτοθεν. Ἀναφέρονται τὰ σημειώματα ταῦτα, τὰ ὅποια ἔχουσι διαγραφὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βιβλιογράφου Πανάγου, εἰς τὸ γεγονός, ὅτι αἱ σελίδες 557—560, ὅπου τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος σημειώματα κεῖνται, περιέχουσι τὸ σχετικὸν κείμενον ἄνευ ψυχαγωγικῆς ἐρμηνείας. Ὁ ἐν τοῖς ἀνωτέρω σημειώμασιν ἀναφερόμενος Ἀνδρέας εἶναι προφανῶς διδάσκαλος.

Τὰ ἐν ἀρχῇ φ. 1—2 περιέχουσιν ἀναγραφὴν τῶν περιεχομένων, ἣ ὅποια τιτλοφορεῖται: «Πίναξ τῆς παρούσης βίβλου» καὶ συνοδεύεται

μετὰ παραπομπῶν εἰς σελίδας¹. Εἶναι δὲ ἡ ἀρίθμησις τῶν σελίδων παλαιά, ἐν ᾧ ἡ ἀρίθμησις τῶν ἐν ἀρχῇ φύλλων προέρχεται ἐκ τῆς ταπεινότητός μου.

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τοῦ κώδικος, οὗτος ποτὲ περιεῖχε καὶ «ΛΙΒΑΝΙΟΥ πρεσβευτικὸν δεύτερον ὑπὲρ τῆς Ἑλένης», ἀρχόμενον ἐκ τῆς σελίδος 589.

Ἐν σελ. 72 ἀναφέρονται «τὰ τέρματα τῶν Λιβύων τῶν Μπαρμπερέσων». Ἐν σελ. 92, ὅπου τὸ τέλος ἐπιστολῆς ΣΥΝΕΣΙΟΥ [ΚΥΡΗΝΗΣ] πρὸς Ὀλύμπιον, ἀναγινώσκουμεν: «νὰ δώσης... εἰς τὸν κόντον τὸν μπείν ἐκεῖνα τὰ γράμματα». Ἐν σελ. 411 ἀναγινώσκουμεν: «κοίταμα» (ἐκ τοῦ κοιτάζω). Ἐν σελ. 515 καὶ 516 ἀπαντᾷ ὁ τύπος: τετράδι = τετράδιον.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, νῦν ἐξηρθρωμένη.

3

Χάρτης. Διαστ. 0,15 X 0,22. Αἰὼν XVII. Φ. 85.

Θεολογικὸν σύνταγμα, κατὰ μέγα μέρος κατ' ἐρωταπόκρισιν συντεταγμένον.

Ἀκέφαλον καὶ κολοβόν. Ἀρχ:.... τοὺς ἀνθρώπους τοὺς πιστοὺς αὐτοὺς παῖδας· ἔνεκεν ἑπτὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, αὕτη μὲν ἐστὶν ἡ στεῖρα, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις, ἥτις ἐστὶν, ἡ τῶν Ἰουδαίων συναγωγή, ἥσθηνεσε, καὶ ἀδύνατος ἐγένετο...—Τελ:.... τὸ δωδέκατον ὅρος, καὶ τελευταῖον εἶναι ἡ κεφαλὴ τῶν Γαδεύρων· τοῦτο εἶναι ἄλλο ὅρος... ἱβ. Εἶναι δὲ πρὸς τὰ πρόσποδα τῆς γῆς, τὸ δωδέκατον· ἐξ αὐτοῦ ἀλμυροῦται ἡ μεγάλη θάλασσα τῶν Λατίνων:—

Ἐκ τῶν τμημάτων τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Θεολογικοῦ συντάγματος μνημονευτέα τὰ ἐξῆς:

1 (φ. 5^β) «Περὶ Θεολογίας. Δὲν ἐγεννήθη ὁ πατὴρ ἢ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀμὴ ἐγεννήθη ὁ υἱός· καὶ πῶς νὰ μάθωμεν; πᾶσαν τὴν Θεολογίαν, μετὰ πολλῶν καὶ καλῶν παραδειγμάτων κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν. Λοιπὸν ὁ βουλούμενος γενέσθαι Θεολόγος· ἄς μάθῃ τοῦτο τὸ βιβλιόπουλον, νὰ ἐγνωρίσῃ τὸ πᾶν· προοίμιον μετ' εὐχῆς....— ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΡΕΣΙΝΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΚΟΡΙΝΘΟΥ².—Ἐκ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, περὶ Θεολογίας ἐξηγήσεις· καὶ διδασκαλία εἰς ἀπλήν γλῶσσαν. Ἐρωτήσεις διάφοραι περὶ τοῦ τί ἐστί; Θεός· καὶ πῶς λέγεται τρισυπόστατος....»

2 (φ. 43^α) «Περὶ ἀγγέλων, καὶ πόσα εἶναι τὰ οὐράνια τάγματα;»

1) Ὑπὸ τοῦ γράψαντος τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων τοῦ κώδικος αἱ σελίδες αὐτοῦ καλοῦνται: φ(ύλλα).

2) Πρβλ. Δελτίον τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἑταιρείας τῆς Ὁρθρουοῦ. Τεῦχος Γ'. Ἐν Ἀθήναις 1900, σελ. 8, 14.

Ἐπὶ τῆς ᾠδῆς τοῦ φ. 46^β ἀναγινώσκουμεν τὰ ἐξῆς: «ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ—
ἡξεύρω μάλιστα πῶς ἡ ψυχὴ ὑπερβαίνει τοὺς ἀγγέλους, εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ
ἄγγελοι δὲν λέγονται εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι εἰκὼν τοῦ
Θεοῦ· ἡ ψυχὴ εἶναι τὸ μέγα ἔργον τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ εἰ-
κόνα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἓνα ζωντανὸν ἐκτύπωμα τῆς ἁγίας Τριάδος·
ὦ κάλλος τῆς Ψυχῆς ἀνεκλάλητον».

3 (φ. 4^β) «Τιμητικὴ προσκύνησις τῶν εἰκόνων, καὶ τῶν ἁγίων».

4 (φ. 50^β) «Περὶ ἐλπίδος, καὶ τῶν ἐλπιζομένων. Κεφ. ε'—ον. Καὶ τὶ
πρᾶγμα, εἶναι ἡ ἐλπίδα, καὶ ποῖοι εἶναι οἱ καρποὶ τῆς: ~»

5 (φ. 57^β) «Περὶ προσευχῆς».

6 (φ. 76^β) «Ἄρξον ἐντεῦθεν ~ ~ ~ ~ Περὶ μικρᾶς Θεολογίας....
«Περὶ μικρᾶς Θεολογίας, καὶ ὀλίγας ἀποκρίσεις».

7 (φ. 82^α) «Περὶ πῶς γίνονται τὰ σύνεργα· καὶ περὶ πῶς γίνεται
τὸ χιόνι· ἡ βροχὴ· τὸ χαλάζι· ἡ ἀμούχλη· ἡ πάχνη· ἡ δροσία· καὶ
ὁ κρύσταλλος.»

8 (φ. 84^β) «Περὶ τὰ δώδεκα ὄρη τῆς γῆς».

Ἐν φ. 5^α ἀναγινώσκομεν τοὺς ἐξῆς στίχους καταλογάδην γεγραμμένους:

ὦ ὕψιστε παμβασιλεῦ, κἄμὲ τὸν γεγραφότα
λύσιν πταισμάτων δώ|ρησαι πολλὰ ἡμαρτηκότα.
Ἡ μὲν χεὶρ ἡ γράψασα | σήπεται τάφω,
ἡ δὲ γραφὴ μένει εἰς ἀπεράντους αἰῶνας: ~ ~ ~ ~
μεθ' ὁ: π(απᾶ): Γαλακτίων(ος) πόν(ος):

Ἐν φ. 51^α μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἁριθ. 3 ἀναγεγραμ-
μένου κειμένου ἀναγινώσκομεν:

Τὸν δακτύλοις γράψαντα τὸν κεκτῆμένον
τὸν ἀναγινώσκοντα | μετ' εὐλαβείας·
φύλαττε τοὺς τρεῖς, ὧ τριάς παναγία: ~
Θεοῦ το δῶρον, κ(αὶ) Γαλακ^τίων(ος) πόν(ος)
[ἐβρωσθε·

Π(απᾶς): Γ(α)λ(α)κτ(ίω)ν.

Ἐν φ. 75^β—76^β ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς:

Τέλ(ος), τῷ δὲ Θεῷ, κλέ(ος), ἐβρωσθε οἱ ἀνα-
γινώσκοντες: ~

π(απᾶ): Γ(α)λ(α)κτ(ιω)ν(ος) πόν(ος).

Ἐὰν ἄθροισθῶσι πάντες οἱ ὄρνοις ἀδελφοί,
φαίην ἂν παραβολικῶς τὸ τοῦ μύθου ἕκαστ(ος)
τὸ οἰκεῖον ἄρας πτερόν, ἀπέμεινεν ὁ κολι(ὸς), κολι-
(ὸς)· οὕτως ὅπως ἔοικεν τανῦν ἐπ' ἐμοί: ~

Ὅν τρόπον τῶν τοῦ ὠκεανοῦ, ναμάτων ἀφθό-
νως ἐκχεομένων, πάντα τὰ ποτάμια τῶν ὑδάτων
τὴν οἰκείαν, ἀπεκδεχόμενα συμπλήρῳσιν, τὸ κα-
θῆκον ἑαυτοῖς μέρ(ος), ἐκ τούτων ἀποκληροῦνται

καὶ ἀπαρτίζονται· τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ τοῦ-
μόν γ' ἔμμουσον τουτὶ βιβλιάριον καθ' εἶρμόν τό
τοῦ λόγου, βαδίσαν, καὶ τὰ τελικὰ τῆς τε συμπλη-
ρώσεως αὐτοῦ, κ(αί) συστάσεως, ὡς παρὰ τινος
ὠκεανοῦ παρὰ τῶν πάλαι[..... φερόντων ὄνομα]
ἐρανισάμενόν τε καὶ οἶονεὶ ἀπομάξαν, ταῖς σοφαῖς
αὐτῶν [θεολογικαῖς] ὑποθήκαις ἐντέχνως· καὶ
ἐναρμονίως συγκειμέναις, ὥσπερ εἰ τι σι σεμνῶν, ἡ-
θῶν στέμμασι συντέτακται, καὶ συγκεκρότηται. Κα-
τεπεῖξαν με τοιγαροῦν τό τούτου χρήσιμον, μεθ'
ᾧ πλείστης φιλοτιμίας τὴν πρὸς σέ μου εὐνοίαν,
δηλῶσαι ἡνάγκασε, καὶ οὐδέποτε ἔξαρνόν με ταύ-
της γενέσθαι. Ἄλλ' ἔειποτε ἐν τοῖς στέρνοις μου
διὰ τὸ ἀκραιφνὲς ταύτην περιφέρειν ἐπιτρέπει.
Ἴνα δὲ μὴ τὰ τῆς φιλίας, τῆς πρὸς ἀλλήλους σώζη-
ται μόνοις ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ σύμβολον, ἢ τῆς
κατ' αὐτὴν διαμονῆς, ἰδοὺ προπεφώνητά σοι,
τοῦτό γε τό συνοπτικὸν βιβλιάριον, μικρόν μὲν
ὄν, σοφὸν || (φ.76^α) ὄν, σοφὸν δέ, καὶ τοῖς ἀναγινώσκουσι
μάλιστα ἐν εὐλαβείᾳ, οὐ τὸ τυχὸν κέρδ(ος) παρέ-
χειν δυνάμενον, καὶ τῆς τῶν πάλαι σοφ(ῶν) [...
ἀνδρ(ῶν) δέ] μνείας λαμπτῆρ ἔσσεται φαεινότατος
καὶ δὴ ᾧ φιλότης, τό μικρόν τοῦτο δῶρημα, κ(αί)
δι' αὐτοῦ τὸ πρὸς σέ μου ἀρτιλαμπές φιλικὸν κα-
θῆκον, ἀποδεξάμεν(ος), μοναῖς ταῖς μυχοτάταις,
τῆς σῆς ἐφετωτάτης μοι εὐνοίας διὰ βίου με πάν-
των ἐμφιλοχωρεῖν, οὐκ ἀπαξιώσεις. ἔρρωσο: ~ ~ ~

Τῆς σῆς τιμιότητος, δοῦλ(ος) ταπειν(ός), καὶ
ἐλάχιστ(ος)· ἐν ἱερεῦσι || (φ.76^β) ῥευσιν, ἐλαχίστοτε-
ρ(ος), τὸ δὲ ἐλάχιστον· κατὰ τὸν μέγαν Χρυσόστο-
μον, δὲν δηλοῖ ἄλλο τίποτε, πάρεξ ὑπόδικ(ος) κολά-
σεως· ὡς ἔτι μήτε οὐραν(ός) χωρὶς νεφελ(ῶν) πώ-
ποτε· ἀλλ' οὐδὲ γραφὴ χωρὶς σφάλμα. Ἐκ τούτου
ἐλπίζομεν εἰς τὴν καλοκῆγαθίαν, τῶν ἀναγινω-
σκόντων, νὰ τὰ συμπαθήσωσιν.: ~ ~ ~ ~ ~

Ὁ οἰκτρ(ός) Π(απᾶς) Γαλακτίων κ(αί) δοῦλ(ος).

Πιθανῶς ὁ ἱερεὺς Γαλακτίων νὰ εἶναι ὄχι μόνον βιβλιογράφος,
ἀλλὰ καὶ συμπιλητὴς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος θεολογικοῦ συνταγματίου.
Ἀσφαλῶς ὁ ἱερεὺς καὶ βιβλιογράφος Γαλακτίων οὗτος πρέπει νὰ ταυ-
τισθῇ πρὸς τὸν ἐκ Στρεζόβης τῶν Καλαβρύτων καταγόμενον ὁμώνυμον
διδάσκαλον· ἐδίδαξεν οὗτος καὶ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Στρεζόβῃ καὶ

ἀλλαχοῦ καὶ μάλιστα ἐν Σοπωτῷ τῶν Καλαβρύτων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος.¹

Ἡ στάχσις τοῦ κώδικος εἶναι ἐξηθρωμένη.

4

Χάρτης. Διαστ. 0,11 X 0,154. Αἰὼν XVIII. Φ. 28

1 (φ. 1^α–8^β) Διάφοροι εὐχαί, ἐν αἷς μία ἐπ' ὀνόματι «τοῦ ἁγίου ΠΑ·Ι·ΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ», ἀρχομένη διὰ τῶν λέξεων: Κύριε ἀγαθήν μοι τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ ἀναμάρτητον δώρησαι...

2 (φ. 9^α–27^α) «Εὐχαὶ κατὰ ἀλφάβητον, ἐν εἶδει οἰκῶν, εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, κατανυκτικά, καὶ ὥραϊαι, ἀρχόμεναι μὲν ἀπὸ τῆς Θεολογίας, καὶ τελευτῶσαι μέχρι τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, περιέχουσαι δὲ κατὰ τάξιν, δοξολογίας, εὐχαριστίας, ἐξομολογήσεις καὶ αἰτήσεις»

3 (φ. 27^β–28^β) «Ἐπιστολὴ ΠΟΥΠΛΙΟΥ, ΑΖΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ΑΝΔΡΟΣ, ΤΟΥ ΛΕΥΤΟΥΛΟΥ, ἀπεσταλμένη ἐκ τῆς Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὴν γερουσίαν τῆς Ῥώμης, μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ λατινικοῦ».

Ἀρχ.: Ἐφάνη κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους, ἄνθρωπός τις, μεγίστης ἀρετῆς... — Τελ.:... ὁ εὐμορφώτερος ἄνθρωπος, ὅπου νὰ ἐφάνη εἰς τὴν γῆν.

4 (φ. 28^β) «Μαρτύρια ΙΩΣΗΠΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΤΟΥ ΦΛΑΒΙΟΥ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Τὰ ὑπ' ἀριθ. 2–4 ἐγράφησαν ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός, ἡ ὁποία εἶναι ἄλλη ἐκείνης, ἡ ὁποία ἔγραψεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 κείμενον.

Συνεστάχωνται τὸ χειρόγραφον μετ' ἐντύπου, οὗ ὁ τίτλος λέγει: «Βιβλίον καλούμενον Θηκαράς. Ἐν ᾧ εἰσὶ γεγραμμένοι ὕμνοι τε, καὶ εὐχαὶ εἰς δόξαν τῆς ὑπερυμνήτου, κ(αὶ) ἀδαιρέτου Τριάδος, Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθὲν παρὰ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΜΑ·Ι·ΩΤΟΥ², ΤΟΥ ΕΚ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ. Con licenza de' superiori. (Σῆμα τοῦ τυπογραφικοῦ οἴκου τοῦ Νικολάου Σάρου) Ἐνετίσι. 1691. Παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ. ςχ'ήα'.»³

1) Ταῦτα πρὸ πάντων κατὰ τὸ ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ Ἰωαννοῦ Λαμπροπούλου «Περὶ τῆς Πελοποννησιακῆς Παιδείας ἐπὶ Τουρκοκρατίας (πρβλ. ἀνωτέρω σελ. 203). Πρβλ. ἀφ' ἑτέρου Γ. Παπανδρέου ἐν «Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας», τόμ. Δ' (1892) σελ. 281 κ. ἐ. Τρ. Ε. Ἐπαγγελίδην, Ἡ Παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας (Ἑλληνικά Σχολεῖα ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως μέχρι Καποδιστρίου). Τόμ. Α'. Ἐν Ἀθήναις 1936, σελ. 360.

2) Περὶ τοῦ ἐπωνύμου τούτου πρβλ. Κ. Ἀμαντον ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἑλληνικά», τόμ. Η' (1935) σελ. 209 κ. ἐ.

3) Ἑλλείπει παρὰ Ἐ. Legrand, Bibliographie hellénique ou description raisonnée des ouvrages publiés par des Grecs aux XVIIème siècle. Τόμ. I–V. Ἐν Παρισίοις 1894–1903.

Ἀποτελεῖται τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξ 158 σελίδων, ὧν καὶ διαστάσεις εἶναι 0,11 X 0,155. Ἐν σελ. γ' — 5 κεῖται προσφώνησις :

«Τῷ πανοσιωτάτῳ ἐν Ἱερομονάχοις, καὶ πνευματικοῖς Πατράσι Κυρίῳ Ματθαίῳ τῷ Λεσβίῳ, καὶ πᾶσι τοῖς τοῦ Ἁγίου Ὁρους πανοσιωτάτοις Καθηγουμένοις, καὶ γέρουσιν, ὁ ἐν Μοναχοῖς ἐλάχιστος, Ἀγάπιος, τὴν προσήκουσαν κομίζει μετάνοιαν:—Ὁ Πολὺς πόθος, καὶ ἀνείκαστος εὐλάβεια ὅπου ἔχετε εἰς τὰς ἱερὰς ἀναγνώσεις τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, καὶ θαυμασίων Ὁσίων, πανοσιώτατοι, με ἐπαρ-κίνησε νὰ τυπώσω τοὺς ὠραιότερους βίους τῶν Ἁγίων¹, ὅπου εἰς τὸν Μεταφραστὴν εὐρίσκονται, διὰ νὰ πολυπλασιαθοῦν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον νὰ τοὺς ἀγοράζῃ πᾶς ἕνας με πληρωμὴν ὀλίγην, ὅπως τύχω καὶ ἐγὼ ἀνάξιος διὰ ταύτης τῆς εὐπορίας παρὰ Θεοῦ συγχωρήσεως, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, ἐπειδὴ ὅσα χρήματα ἐδί-||δετε (σελ. 4) δετε πρότερον, νὰ σᾶς γράψουν ἕνα βίον μόνον ὁσίου, ἡ Μάρτυρος, ἀγοράζετε τώρα ὅλους τοὺς βίους ὅπου ἐτύπωσα. Ἀς Μετρήσῃ γοῦν πᾶς ἕνας πόσῃν εὐεργεσίαν, σᾶς ἐπροξένησα. Πρῶτον μὲν νὰ τοὺς πεζεύσω εἰς κοινὴν φράσιν, νὰ τοὺς γροικᾷ πᾶς ἄγροικος. Καὶ δεύτερον νὰ τοὺς τυπώσω, νὰ τοὺς ἀγοράζετε με τὸσον ὀλίγην ἔξοδον. Ἀλήθεια οἱ καλλιγράφοι γογγίζουσιν ἄγνωστα, καὶ με κατακρίνουσιν ἀδιάκριτα, πῶς τοὺς ἐξημίωσα, καὶ δὲν εὐχαίνουσι πλέον τὴν ζωτροφίαν αὐτῶν ἀπὸ τὸ ἐργόχειρον. Ἀλλὰ ἅς ἔχουν εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα τους, ὁ ὁποῖος τοὺς θέλει κυβερνήσει ὡς πλουσιόδωρος, καθὼς τρέφει τὴν οἰκουμένην ἅπασαν. Ἐγὼ ἐκοπίασα τὸσον, διὰ νὰ ὠφελήσω τοὺς πολλοὺς καὶ ἅς ἔχω ἀπὸ τοὺς ἄλλους συγχώρησιν, καὶ ἅς κάμνουν ἄλλο ἐργόχειρον. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. Ἡξεύρωντας οὖν ἐγὼ πόσον εἶναι ἡ ἔνθεος προσευχὴ χρησιμότερα, καὶ προτιμωτέρα τῆς ἀναγνώσεως, ἐτύπωσα τὸ Θεοτοκῆριον, καὶ τοῦτο τὸ θαυμασιὸν βιβλίον τοῦ ἱεροῦ Θεοκαρᾶ. Τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὴν ποσότητα φαίνεται λίαν βραχὺ, καὶ μικρότατον, εἰς δὲ τὴν ποιότητα, καὶ θεολογίαν εἶναι ἄποσον καὶ ἀνείκαστον. Καὶ προξενεῖ εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας πλοῦτον ἄσυχον, καὶ μακαριότητα αἰωνίζουσιν. Ἐπειδὴ οἱ ὕμνοι του εἶναι πολλὰ ὠραιό- || (σελ. 5) τατοι εἰς δόξαν τῆς ὑπερουσίας, καὶ ὑπερενδόξου Τριάδος, Πατρός, υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀντάμα με τοὺς ὁποῖους ἐτύπωσα, καὶ τὸ ψυχοσωτήριον ψαλτήριον, ὅτι αὐτὰ τὰ δύο βιβλία εἶναι τὰ ἀναγκαιότερα ἀπὸ ὅλα, καὶ χρησιμώτερα. Καὶ αὐτὰ ἔχουσι πόθον πολὺν νὰ ἀναγινώσκουν πάντες οἱ εὐλαβεῖς Μοναστρίαι. Ὁθεν διὰ νὰ ὠφελήσω καὶ εἰς τοῦτο τοὺς ἀδελφούς μου ἐξοδίασα ἀπὸ λόγου μου, καὶ ἐτύπωσα ταύτην τὴν βίβλον. Τὴν ὁποίαν ἀφιερώνω τῇ σῇ αἰδεσιμότητι, καὶ δέομαι μετὰ πάσης εὐλαβείας πάντων ὑμῶν, οὐ μόνον τῶν ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἁθῶ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ ὑψηλίῳ ἡσυχάζοντων ἀδελφῶν,

1) Πρβλ. *É. Legrand*, ἐν *Ἐνθ'* ἀνωτέρῳ, τόμ. III, σελ. 6, ἀριθ. 644.

τοῦ πρεσβεύειν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν μου, ὅπως λυτρωθεῖς τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως, ἐπιτύχω τῆς αἰωνίου Μακαριότητος. Ἐρρωσθε». Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ σελίδι, 158, ἀναγινώσκωμεν: «ἌΓΑΠΙΟΣ. Γινώσκετε οἱ ἀναγινώσκοντες, ὅτι τὴν παροῦσαν βίβλον ἐτύπωσα διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ πᾶς ἓνας μοναχὸς εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του, ὅτι ἄλλο βιβλίον δὲν εἶναι ψυχωφελέστερον ἐοῦτου, καὶ ὠραιότερον. Λοιπὸν ὅστις τὸ ἀγοράσῃ, ἢ ἀναγνώσῃ το, ἢ ὅχι δὲν με μέλλει, ἀμὴ ὅστις τὸ λάβῃ χάρισμα ἀπὸ λόγου μου, καὶ δὲν τὸ διαβάσῃ καθ' ἑκάστην, τὸν ἐγκαλῶ εἰς τὴν ὥραν τῆς κρίσεως, νὰ δώσῃ ἀπολογία διὰ ταύτην του τὴν ἀμέλειαν, διότι ὕρεστεῖ [γρ. ὑστερεῖ] τοσαύτης ψυχικῆς ὠφελείας ἑμένα, καὶ ἐκείνον τὸν ἄλλον, ὅπου τὸ ἤθελεν ἔχει νὰ τὸ ἀναγνώσῃ κατὰ τὸν πόθον μου. Ἔτι δὲ ἅς βιάζῃ πᾶς ἓνας τὸν ἑαυτόν του ὅσην ὥραν προσεύχεται, νὰ στέκῃ μὲ εὐλάβειαν, καὶ φόβον τόσον, ὅσον ἤθελεν ἔχει ἂν ἔμπροσθεν ἐπιγείου βασιλέως ἐστέκετο, καὶ ὅσον ἔχει εὐλάβειαν τόσον μισθώνεται περισσότερο. Εἰς δὲ τὰ Τριαδικὰ τροπάρια κάμνετε ἕως τὴν γῆν τρεῖς ἢ μίαν μετάνοιαν. Τόσον ἐδῶ εἰς τὸν Θεοκαρᾶν, ὥσπερ καὶ εἰς τὸ τριώδιον, καὶ εἰς κάθε ἄλλο βιβλίον, ὅπου νὰ ἔχῃ τῆς ὑπερουσίου Τριάδος τροπάριον, καθὼς προσκυνοῦμεν, ὅταν ψάλλωμεν τὴν τιμιωτέραν. Καὶ ὅστις ἀμελήσῃ εἰς τοῦτο ἅς ὀψεται. ΤΕΛΟΣ ΤΩ~Ν ΘΕΙΩΝ Υ΄ΜΝΩΝ».

Στάχσις μετὰ πινακίδων, αἵτινες ἐπὶ μέρους ἔχουσι σχηματισθῇ ἐκ γραπτῶν φύλλων.